

Together, Opening Paths of Hope

ร่วมกันเปิดเส้นทางสู่ความหวัง

ต้นเดือนกันยายน 2016 ในช่วงการจาริกแห่งความไว้วางใจ ได้มีเยาวชนชาวอัฟริกัน 7500 คนมาชุมนุมกัน ณ เมืองโกโตนู ประเทศเบนิน¹ หัวข้อในการชุมนุมครั้งนี้จะเป็นแรงบันดาลใจอย่างต่อเนื่องตลอดปี 2017 ร่วมกันอย่างไม่โดดเดี่ยว แต่เกื้อกูลกันและกัน – พวกเราจะสามารถเปิดหนทางแห่งความหวังให้เกิดขึ้นจริงได้ ทั้งในตัวเรา รอบๆ ตัวเรา และ ในครอบครัวมนุษยชาติ

หนึ่งในหลายๆ คำถามที่ถูกถามขึ้นที่โกโตนูคือ “เพื่อหล่อเลี้ยงความหวังของเรา เราจะสลัดทัศนคติที่เพิกเฉย รอเพียงการเปลี่ยนแปลงจากภายนอกได้อย่างไร? แล้วอะไรคือรูปแบบการอุทิศตนที่ทุกคนเข้าถึงได้?

เป็นเรื่องเร่งด่วนสำหรับผู้ที่มาจากทวีปอื่น ควรรับฟังความปรารถนาของชาวอัฟริกันจำนวนมากที่ต้องการสร้างอนาคตของประเทศของเขาให้เกิดความยุติธรรมขึ้นอย่างจริงจัง ทั้งด้านเศรษฐกิจและการเมือง

เพื่อเป็นการเตรียมอนาคตของเขา เยาวชนในอัฟริกาจำนวนมากต้องการนำพลังความคิดสร้างสรรค์ที่อยู่ในตัวของเขามาใช้ แล้วจากนั้นพวกเขาจึงจะสามารถปลุกความกล้าให้เกิดขึ้นกับเยาวชนประเทศอื่นๆ ที่กำลังประสบสถานการณ์คล้ายๆ กัน

ดังนั้นเพื่อสานต่อการไตร่ตรองที่ได้เริ่มขึ้นที่โกโตนู พวกเราที่เทเซและที่อื่นๆ จะใช้แนวทาง 4 ประการต่อไปนี้ เพื่อเปิดหนทางแห่งความหวังขึ้น

พวกเราพยายามค้นหาวิธีที่นำแนวทางเหล่านี้ไปปฏิบัติแบบง่ายๆ และหนึ่งในแนวทางเหล่านี้ก็คือจิตตารมณ์ **“ร่วมกันในความชื่นชมยินดีและเมตตาธรรม”** ซึ่งภราดาโรเจอร์ปรารถนาให้เป็นหัวใจในการดำเนินชีวิตหมู่คณะของภราดาแห่งเทเซ

ภราดาออลุยส์

¹ หลังจากการจาริกวางใจ ณ โจฮันเนสเบิร์ก (1995) ไนโรบี (2008) และคิกาลี (2012) มาแล้ว การจาริกความไว้วางใจ ณ เมืองโกโตนู ประเทศเบนิน นับว่าเป็นครั้งที่ 4 ซึ่งได้จัดขึ้นระหว่างวันที่ 31 สิงหาคม ถึง 4 กันยายน โดยการเชื้อเชิญของพระศาสนจักรคาทอลิก และโบสถ์เมโธดิสทแห่งประเทศเบนิน นอกจากผู้ร่วมการชุมนุมชาวเบนินแล้ว ผู้ร่วมการชุมนุม 7,500 คนส่วนใหญ่มาจากโทโก (800) ไนจีเรีย (550) กานา (100) เบอร์กินา ฟาโซ (160) และไอเวอรี คอสต์ (50) ผู้ร่วมการชุมนุมทั้งหมดมาจาก 20 ประเทศในอัฟริกา และยังมีผู้ร่วมชุมนุมชาวยุโรปจำนวน 60 คนจาก 15 ประเทศ ภาษาฝรั่งเศส อังกฤษ และพอน เป็นภาษาที่ใช้ในการประชุมและ workshops ต่างๆ ส่วนในพิธีกรรมได้ใช้บทเพลงภาษาโยรูบาและมินาร่วมด้วย

แนวทางประการที่ 1 มั่นคงในความหวัง คือ ความสร้างสรรค์

แม้ดูเหมือนจะไม่มี ความหวัง แต่อับราฮัมก็หวังและเชื่อว่า เขาจะเป็นบิดาของประชาชาติจำนวนมากสมจริง ตามพระสัญญาที่ว่า ลูกหลานของเจ้าจะมีจำนวนมากเช่นนั้น (โรมัน 4:18)
เรามีความหวังนี้เป็นดังสมอเรือที่มั่นคงปลอดภัยสำหรับชีวิต (ฮีบรู 6:19)
“ผู้ใดไม่รับพระอาณาจักรของพระเจ้าอย่างที่ได้เล็ก ๆ รับประทาน เขาจะไม่เข้าสู่พระอาณาจักรเลย” (ลูกา 18:17)

โลกที่แปรปรวนในปัจจุบัน ทำให้เรากระอักกระอ่วนใจจากสถานการณ์ความรุนแรง ความทุกข์ยาก และความอยุติธรรม สิ่งสร้างทั้งมวลกำลังร้องคร่ำครวญตั้งหญิงที่กำลังจะคลอดบุตร พระจิตเจ้ากำลังร้องคร่ำครวญ ด้วยเช่นกัน และก็เป็นพระจิตองค์เดียวกันที่หนุนนำความหวังแก่เรา (ดู โรมัน 8: 22, 26) แล้วเราจะทำอะไร ได้บ้าง?

ความเชื่อ คือความไว้วางใจในพระเป็นเจ้า แม้ความเชื่อจะไม่ได้ให้คำตอบที่สำเร็จรูปแก่เราแต่ความเชื่อช่วยเรา ไม่ให้เป็นอัมพาตอันเกิดจากความกลัวและท้อแท้ ความเชื่อ นำเราสู่การเริ่มต้นผูกมัดตนเองในการสร้างเส้นทาง ขึ้นมา อาศัยความเชื่อเราจึงตระหนักว่าพระวรสารเปิดขอบฟ้าอันไพศาลแห่งความหวังที่หาขอบเขตไม่ได้ให้แก่ พวกเรา

ความหวังนี้ไม่ได้เป็นการเผชิญหน้าแบบเชิงบวกที่ปิดตาจากความเป็นจริง แต่เป็นการทอดสมอลงลึกในพระ เป็นเจ้า คือการสร้างสรรค์ และคือเครื่องหมายแห่งความหวังที่พบเห็นได้ ณ จุดที่ไร้ซึ่งความหวังที่สุดของโลก

- เรากล้าเชื่อถึงการประทับอยู่ของพระจิตเจ้าในดวงใจของเราและในโลกนี้หรือไม่? เราสามารถที่จะไว้วางใจในการประทับอยู่ของพระองค์ทั้งที่มองไม่เห็นพระองค์ไหม?
- ขอให้ความเชื่อของเรา เป็นความเชื่อแบบซื่อๆ เยี่ยมเด็กๆ ซึ่งไม่ใช่การทำให้ความเชื่อจืดจางลง แต่เป็นการยึดมั่นในความรักของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ทั้งที่ทรงมีต่อมนุษยชาติและสิ่งสร้าง พระคัมภีร์ได้เล่าเรื่องราวนี้ไว้ว่า นับตั้งแต่ พระเจ้าทรงรับเอากายมารับสภาพมนุษย์ที่เต็มไปด้วยอุปสรรคและไม่ค่อยจะเชื่อสัตย์นัก พระเป็นเจ้าก็ไม่เคยเหนื่อยล้าที่จะรัก ขอให้ชาวตินี้รักษาความหวังของเราให้ยังคงมีชีวิตชีวาอยู่ไป
- เพื่อให้ตัวเราและผู้ที่ถูกไล่ขวิดเราซึมซับข่าวดีนี้เราจึงจำเป็นต้องมาภาวนาร่วมกันให้บ่อยครั้งขึ้น ความงดงามของการภาวนาสะท้อนความลึกซึ้งน่าพิศวงของพระเป็นเจ้า และช่วยนำเราให้เข้าเฝ้าส่วนตัวกับพระองค์

แนวทางที่ 2 อยู่อย่างเรียบง่ายเพื่อที่จะได้แบ่งปัน

พระเยซูเจ้าตรัสว่า เรามีใจสุภาพอ่อนโยนและถ่อมตน (มัทธิว 11:29)
ท่านได้รับมาโดยไม่เสียค่าตอบแทนก็จงให้เขาโดยไม่รับค่าตอบแทนด้วย (มัทธิว 10:8)
พระเยซูเจ้าตรัสตอบเขาว่า “ถ้าท่านอยากเป็นคนดีอย่างสมบูรณ์
จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจน... แล้วจงติดตามเรามาเถิด” (มัทธิว 19:21)

ความโลภ คือการแข่งกันเพื่อเงินและความสำเร็จ นำสู่ความอยุติธรรมและความคับข้องใจ จิตตารมณ์แห่งการแบ่งปันซึ่งพระวรสารเชื้อเชิญให้เรามีและพัฒนานั้นคือหนทางแห่งความหวังที่เราจำเป็นต้องทำให้เกิดขึ้นให้ได้ในปัจจุบัน

การเลือกใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายเป็นบ่อเกิดแห่งอิสรภาพและความยินดี ช่วยลดภาระอันหนักอึ้งในชีวิตลง ความเรียบง่ายมีนัยถึงการมีใจโปร่งใส ความเรียบง่ายไม่ใช่อะไรที่ง่าย ๆ แต่มีนัยถึงการปฏิเสธความไม่วางใจ และอยู่ตรงข้ามกับการตีสองหน้า ความเรียบง่ายช่วยให้เราสามารถก้าวเข้าสู่การเสวนาและปราศจากความกลัวในการพบปะกับทุกคนที่เราพบ ชีวิตของพระเยซูเจ้าเป็นตัวอย่างชัดเจนในเรื่องนี้

- ยิ่งวัตถุสิ่งของได้รับความสำคัญใฝ่ใจมากเท่าใด เรายิ่งต้องมุ่งมั่นพยายามดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายอย่างต่อเนื่องให้มากขึ้นเท่านั้น เพราะสิ่งนี้จะผลักดันเราให้สามารถปฏิบัติภารกิจแห่งการแบ่งปันแก่ผู้ที่กำลังเผชิญความทุกข์ยาก ความยากเข็ญ ผู้ที่ต้องอพยพย้ายถิ่น หรือ ผู้ที่กำลังตกอยู่ในสภาวะความขัดแย้งในทุกมุมโลก
- ขอให้เราหาวิธีสนับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อช่วยให้เกิดการตระหนักถึงเครื่องหมายอันกล้าแกร่งแห่งความหวังที่มีอยู่ในชุมชนของเรา ในที่ทำงานหรือในสถานที่ศึกษาของเรา โดยใช้เครื่องมือการอุทิศตนเองของงานด้านสังคมหรือสิ่งแวดล้อม
- เราจะดำเนินชีวิตเรียบง่ายอย่างกลมกลืนกับสิ่งสร้าง เพื่อร่วมส่วนในการต่อต้านภัยพิบัติจากสภาวะโลกร้อนและการทำลายระบบนิเวศน์ได้อย่างไร? นี่ไม่ใช่การต่อสู้ของระดับผู้นำประเทศเท่านั้น แต่เป็นการต่อสู้ที่เราทุกคนร่วมด้วยช่วยกันทำได้ เช่น การซื้อผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น การใช้การขนส่งสาธารณะให้มากขึ้น เป็นต้น
- คำถามต่อไปนี้จะคงอยู่ในใจของเราได้ไหม “ฉันพร้อมหรือยังที่จะติดตามพระคริสต์ผู้ซึ่งอ่อนโยนและมีใจอ่อนน้อมถ่อมตน โดยเลือกที่จะเป็นของพระองค์ตลอดไปด้วยการตอบตกลงอย่างซื่อๆ และด้วยใจที่เปิดกว้าง?”

แนวทางที่ 3 การรวมตัวกันเพื่อให้พลังของพระวรสารปรากฏ

ทุก ๆ วัน เขาพร้อมใจกันไปที่พระวิหารและไปตามบ้านเพื่อทำพิธีขนมปัง
ร่วมกินอาหารด้วยความยินดี และเข้าใจกัน (กิจการ 2: 46)
พระพรพิเศษมีหลายประการ แต่มีพระจิตเจ้าพระองค์เดียว
มีหน้าที่หลายอย่างต่างกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงองค์เดียว (1โครินธ์ 12: 4-5)
อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะเมื่อต้อนรับแขกแปลกหน้า
บางคนได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว (ฮีบรู 13: 2)

พระคัมภีร์ได้เล่าเรื่องของชายสองคน คือเปโตรและคอร์เนลิอัส ซึ่งอยู่ต่างฝ่ายกันในทุกๆ เรื่อง แต่เมื่อทั้งคู่ได้มา
พบกัน ได้ทำให้เขาต่างเห็นความจริงของกันและกันซึ่งก่อนหน้านี้ไม่เคยเห็นมาก่อน เขาจำเป็นต้องมาพบ
กันเพื่อเขาจะได้เข้าใจว่าพระจิตเจ้าทรงหลายก่าแพงลง และนำความเป็นหนึ่งมาสู่ผู้ที่คิดว่าเขาแตกต่างกัน
พลังของพระวรสารปรากฏเมื่อเรมารวมตัวกัน (อ่านกิจการอัครสาวกบทที่10 และ 11)

เมื่อคริสตชนแตกแยกออกเป็นนิกายต่างๆ หรือแบ่งแยกกันในโบสถ์ของตน ขาวดีของพระวรสารก็ถูกบดบังไป
ด้วย เราจะเดินร่วมทางด้วยกันโดยไม่ให้ความแตกต่างของเรามาแยกเราออกจากกันได้ไหม? หากเราในฐานะ
คริสตชนพบหนทางที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันได้ เราก็จะช่วยมนุษยชาติให้เป็นครอบครัวหนึ่ง
เดียวกันได้มากยิ่งขึ้น

- พระคริสต์รวมเราทั้งหลายให้เป็นหนึ่ง ไม่ว่าจะกลายเป็นชาย หญิง เด็ก ผู้อาวุโส คนที่มาจากทุกทิศทาง
ทุกภาษาวัฒนธรรม แม้กระทั่งคนจากประเทศซึ่งเคยขัดแย้งกัน ขอให้เราค้นหาหนทางที่จะนำความ
เป็นหนึ่งเดียวกันนี้ในทุกที่ที่เราอยู่เกิด
- เพื่อให้ทุกชุมชนยังคงมีชีวิตชีวาอยู่ พวกเราทุกคน ทุกชุมชนต่างได้รับการเรียกร้องให้ออกจากตนเอง
เราจะปรับทัศนคติในการให้การต้อนรับ ในการเป็นฉายาลักษณ์ของพระเจ้า ในการเข้าหาคริสตชนที่
มีจุดยืนที่แตกต่างจากเราได้ไหม? เช่น ด้วยการเปิดหัวใจ และเรียกร้องความใส่ใจในการ “แปล
ความ” ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจกันกับคนที่มีความเชื่อที่แตกต่างจากเรา และคนที่มีจุดยืนต่างจากเรา
- ถึงแม้ว่าทิวาระหว่างคริสตชนทั้งสองฝั่ง ได้ก่อให้เกิดความแตกแยกกันนับแต่อดีตจะยังคงอยู่ในความ
ทรงจำในปัจจุบัน และยังไม้อาจคลายปมความขัดแย้งได้ทั้งหมดนั้น เรากล้าไหมที่จะต้อนรับกันและ
กัน โดยการให้อภัยและการไม่พยายามตัดสินว่าฝ่ายไหนถูกฝ่ายไหนผิด? เพราะไม่มีการคืนดีกันใดๆ
จะเกิดผลขึ้นได้ หากขาดการเสียละตนเอง
- การต้อนรับนั้นดำเนินไปพร้อมกับการยอมรับความแตกต่างของผู้อื่น เมื่อเราไม่สามารถที่จะเข้าใจ
ใจความเชื่อของเขาได้ อย่างน้อยเราสามารถที่จะใส่ใจกับความตั้งใจจริงของเขาได้ และควรที่จะมี
องค์ประกอบที่เฉลิมฉลองที่จะช่วยให้ค้นพบผู้อื่นได้

แนวทางที่ 4 อนุญาตให้มิตรภาพเติบโตเพื่อเป็นการเตรียมต้อนรับสันติสุข

พระเยซูไม่ได้ละอายที่จะเรียกเราว่าเป็นพี่เป็นน้อง (ฮีบรู 2:11)

พระเยซูกล่าวว่า “ส่วนท่านทั้งหลาย อย่าให้ผู้ใดเรียกว่า ‘รับบี’ เพราะอาจารย์ของท่านมีเพียงผู้เดียวและทุกคนเป็นพี่น้องกัน ในโลกนี้อย่าเรียกผู้ใดว่า ‘บิดา’ เพราะพระบิดาของท่านมีเพียงพระองค์เดียวคือพระบิดาในสวรรค์ (มัทธิว 23:8-9) พระองค์ยังตรัสอีกว่า เพราะผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและเป็นมารดาของเรา” (มัทธิว 12:50)

จะมีคนจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ทิศเหนือและทิศใต้
มานั่งร่วมโต๊ะในพระอาณาจักรของพระเจ้า (ลก13:29)

การเข้าร่วมในงานสร้างสันติภาพและความยุติธรรมระดับนานาชาติคืออีกหนทางหนึ่งที่เราสามารถเปิดเส้นทางแห่งความหวังได้ในปัจจุบัน

สันติสุขในโลกเริ่มที่หัวใจของแต่ละคน ในเบื้องต้นหัวใจของเราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงก่อน และความเปลี่ยนแปลงนี้ คือการกลับใจอย่างซื่อๆ คือการยอมให้พระจิตของพระเจ้าเข้าพำนักในเรา คือการต้อนรับสันติสุขที่แผ่ขยายและส่งต่อจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง “จงบรรลุสันติสุขภายในแล้วคนนับพันที่อยู่ล้อมรอบท่าน จะได้รับความรอด” (เซราฟิม แห่งซาโรฟ นักบวชชาวรัสเซีย ค.ศ.1759 - 1833)

- อาศัยชีวิตของเราเองขอให้เราบันทึกความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันลงในบันทึกหน้าใหม่ซึ่งก้าวข้ามกำแพงขวางกั้น ทั้งในรูปของกำแพงจริงที่ถูกสร้างขึ้นในส่วนต่างๆของโลก และกำแพงแห่งความไม่รู้ กำแพงแห่งอคติและกำแพงแห่งอุดมการณ์ ขอให้เราเปิดตนออกไปสู่วัฒนธรรมและความคิดอื่นๆ
- เราไม่อาจยอมให้มีการปฏิเสธ ไม่ยอมรับคนต่างชาติที่ก้าวเข้ามาในใจของเรา เพราะการปฏิเสธที่จะยอมรับผู้อื่นนั้นคือเมล็ดพันธุ์แห่งความป่าเถื่อน แทนที่เราจะเห็นคนต่างชาติเป็นภัยคุกคามต่อมาตรฐานความเป็นอยู่หรือวัฒนธรรมของเรา เราจะสามารถให้การต้อนรับเขาในฐานะเป็นสมาชิกในครอบครัวแห่งมนุษยชาติเดียวกันได้ไหม? ทำไมเราไม่ไปเยี่ยมผู้อพยพลี้ภัยเหล่านั้นเพื่อทำความรู้จักพวกเขาและฟังเรื่องราวของพวกเขา? บางที ใครจะไปรู้ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและการร่วมทุกข์ร่วมสุขอาจเกิดขึ้นตามมาก็เป็นได้
- เราจะทำความรู้จักกับผู้อื่นที่ต่างจากเราได้อย่างไร? และแบ่งปันกับผู้ที่คิดเห็นต่างจากเรา เสวนาและรับฟังกันจริงๆ โดยไม่ได้แย้งกันก่อนที่จะได้เข้าใจอีกฝ่ายได้อย่างไร? เราสามารถค้นหาหนทางที่จะสร้างสะพานเชื่อมสายใยในที่ที่มีความแตกแยกได้ไหม? ขอให้เราร่วมกันสวดภาวนาเพื่อผู้ที่เราไม่เข้าใจและผู้ที่ไม่เข้าใจเราเถิด
- เครื่องหมายแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและการร่วมทุกข์ร่วมสุขกันสามารถข้ามโพ้นเส้นขอบเขตของศาสนาได้ การพบปะผู้ที่มีความเชื่อในศาสนาต่างๆ ช่วยส่งเสริมให้เรารู้จักและลึกซึ้งในความเชื่อของเราเอง พร้อมกันกับการถามตนเองว่าพระเป็นเจ้าต้องการที่จะบอกอะไรและประทานอะไรแก่เราผ่านพี่น้องเหล่านั้นที่แตกต่างจากเรา